

[Jens Chr. Christensen.]

ud og færdes i vore skove og ved vore strande. Det er så et helt andet problem, hvordan befolkningen opfører sig ude omkring i vore skove, men det skal vi selvfølgelig ikke diskutere her i dag.

Men jeg vil gerne sige, at vi fra venstres side er noget forundret over, at den lovgivning, som vi fik gennemført for 3 år siden, allerede nu skal tages op til revision og på visse områder skærpes. Jeg føler det sådan, at hvis vi kan undgå at genere grundejerne, lodsejerne, er der da ingen grund til ligefrem at tirre dem. Vel er der ikke store ændringer i det lovforslag, som ministeren har fremsat og vi nu behandler, men der er dog visse områder, hvor de vil virke uhyre generende. Jeg skal senere vende tilbage til nogle af de ting.

Forinden vil jeg gerne understrege, at nogle af de ændringer, man her foreslår, var ting, som vi overhovedet ikke diskuterede i det utal af møder, vi holdt, da den nugældende naturfredningslov blev til. Andre af de ting, som er foreslået, blev diskuteret, og man blev enig om, at de grænser, der blev sat dengang, var de rimelige.

På nogle af de punkter, forslaget drejer sig om, var man enig for 3 år siden — der var vel enkelte ting, nogle syntes man gik for vidt med, mens andre måske syntes, man skulle være gået lidt videre. Men for mig at se er det forslag, vi behandler her i dag, egentlig en understregning af, hvad den nuværende regering ønsker og har i sin magt.

Naturfredningsrådet foreslår man nu udvidet fra 7 til 10 medlemmer. Jeg hørte jo nok, at hr. K. J. Mortensen sagde, at det blev jo virkelig et ekspertudvalg, et ekspertråd. Jeg vil nu nok spørge: hvad er de eksperter? Jeg har megen respekt for den højere videnskab, ligesom så godt som alle andre mennesker har det, men der er nu et gammelt ord, som siger, at for mange kokke fordærver maden, og en udvidelse fra 7 til 10 kan jeg egentlig ikke se tjener noget særligt formål. Jeg må måske føje til, at man kan da ikke være helt sikker på, at den højere videnskab har mere forstand på fredning end ganske almindelige dødelige mennesker. Det er da i hvert fald mit indtryk efter 10-11 års deltagelse i overfredningsnævnets arbejde, at det ikke ligefrem var viden-

skabsmænd, vi skulle bygge på, når vi skulle ud at frede.

Det er vel heller ikke helt ved siden af at føje til, at det er betydelig dyrere, jo flere mennesker vi putter ind i de forskellige råd og udvalg, og jeg vil egentlig gerne i den forbindelse spørge ministeren: hvor meget koster naturfredningsrådet? Hvad er lønnen til medlemmerne, og hvad koster egentlig administrationen?

Ministeren er så venlig i sit forslag om ændring af § 37 at understrege, at sædvanlige dyrkningsmæssige ændringer inden for land- og skovbrug kan gennemføres uden tilladelse. Jeg kan forstå, at det antagelig er Livøsagen, der her har dannet grundlaget. Nu må det være tilladt, jfr. Livøsagen, at pløje gamle græsmarker op og tilså dem med hartkorn, det er da i hvert fald en udstrakt hånd til landbrugserhvervet. Men når det drejer sig om pelsdyrfarme, når det drejer sig om dambrug — begge dele er jo også grene af landbruget — skal der, hvis disse er beliggende inden for fredningsplanområdet, indhentes tilladelse hos fredningsmyndighederne. Der vil jeg gerne understrege, at vor pelsdyravl har en eksport på 300 mill. kr. om året, og vore dambrug giver også vort samfund en stor indtægt, så jeg synes nok, vi skal være en lille smule forsigtige og ikke lægge unødvendige hindringer i vejen for dem. For hvis man vil oprette noget sådant inden for et fredningsplanområde, så kan der efter ministerens forslag gå helt op til 4 års ventetid, imod hvad man har nu, hvor man var enige om, at hvor der er fredningsplan og en lodsejer ønsker at foretage en eller anden ting på sin jord, skal der straks rejses fredningssag, hvis man ikke giver tilladelse; dog kan der i enkelte tilfælde gives en respit på ét og i enkelte, ganske enkelte, tilfælde på to år. Nu udvides det til at gælde 2 gange 2 år.

Efter min opfattelse burde man være gået den anden vej. Det kan ikke være sådan, at lodsejere skal vente i årevis på at få at vide, om de er købt eller solgt. En sådan ventetid kan også opstå, hvis det gælder byggeri af boliger til landbrug og skovbrug. Ganske vist siges det, at hvis sådanne boliger opføres på de samme arealer, hvor de tidligere boliger har stået, skal man ikke spørge, lige så vel som man har lov til udvidelser. Nu er det jo almindeligt, at hvis man bygger en ny